

Το κήρυγμα της Κυριακής ΙΕ΄ Λουκά από τον Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Στην ιστορία του Ζακχαίου του αρχιτελώνη, που μας διηγείται ο Ευαγγελιστής Λουκάς, από τις πλέον χαρακτηριστικές ιστορίες του τρόπου με τον οποίο ο Χριστός, ως Θεάνθρωπος, αντιμετωπίζει τον άνθρωπο, με γνώμονα την σωτηρία και τη διόρθωσή του, αναφέρεται στο κήρυγμα του Κυριακή ΙΕ΄ Λουκά, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός, τονίζοντας πως στάση μας δεν μπορεί παρά να εναρμονίζεται με τη στάση του Χριστού, δεν μπορεί παρά να κινείται προς την κατεύθυνση της αγάπης, της αποδοχής, της συγγνώμης γιατί διαφορετικά, όσο “καθαροί” και όσο “ενάρετοι” και αν είμαστε, αν δεν έχουμε την καρδιά μας γεμάτη από αγάπη προς τον πλησίον πρώτα κι έπειτα προς τον Θεό, θα είμαστε άνθρωποι κενοί, μονάδες δυστυχείς μέσα

στην απομόνωση της “καθαρής” μας εξωτερικής εμφάνισης.

Το κήρυγμα του Μητροπολίτη Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Η ιστορία του Ζακχαίου του αρχιτελώνη, που μας διηγήθηκε σήμερα ο Ευαγγελιστής Λουκάς, είναι από τις πλέον γνωστές αλλά και από τις πλέον χαρακτηριστικές του τρόπου με τον οποίο ο Χριστός, ως Θεάνθρωπος, αντιμετωπίζει τον άνθρωπο, με γνώμονα την σωτηρία και τη διόρθωσή του.

Έμαθε ο Ζακχαίος ότι ο Χριστός θα βρισκόταν στην Ιεριχώ και ήθελε να Τον δει. Ωστόσο, από τη μια το πλήθος που είχε μαζευτεί στο δρόμο και από την άλλη το ιδιαίτερα μικρό ύψος του, τον εμπόδιζαν να εκπληρώσει την επιθυμία του. Ανέβηκε τότε επάνω σε μια συκομωρέα, για να δει τον Διδάσκαλο που θα περνούσε από εκεί. Όταν ο Ιησούς έφτασε στο σημείο εκείνο, ανασήκωσε το βλέμμα Του και του είπε: “Ζακχαίε, κατέβα γρήγορα, γιατί σήμερα θα μείνω στο σπίτι σου”.

Όλοι δυσареστήθηκαν που ο Διδάσκαλος επρόκειτο να καταλύσει στο σπίτι ενός

αμαρτωλού, όμως τότε ακριβώς ο Ζακχαίος εκφράζει και δημοσιοποιεί την αλλαγή που συντελέστηκε μέσα του: “ορίστε, Κύριε”, λέει, “δίνω τη μισή περιουσία μου στους φτωχούς, και όποιον τυχόν αδίκησα του το επιστρέφω στο τετραπλάσιο”. Και ο Χριστός, απαντώντας τόσο στον συνομιλητή Του όσο και στους ανθρώπους που δυσανασχέτησαν, αποκρίνεται: “σήμερα πραγματοποιήθηκε σωτηρία σε τούτο το σπίτι, καθότι και αυτός είναι παιδί του Αβραάμ. Γιατί ο υιός του ανθρώπου ήλθε στη γη να αναζητήσει και να σώσει το χαμένο πρόβατο”.

Μέσα από τη διήγηση αυτή, και πέρα από το γεγονός της μεταστροφής του Ζακχαίου έπειτα από τη συνάντησή του με το Χριστό, βλέπουμε πολύ χαρακτηριστικά τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι τον “αμαρτωλό” άνθρωπο, και την εκ διαμέτρου αντίθετη στάση του Ιησού.

Και τούτο, διότι οι άνθρωποι κρίνουμε τον πλησίον μας ανάλογα με τα εξωτερικά του στοιχεία, ανάλογα με τους λόγους και με τις πράξεις του, και έχουμε την τάση να κρεμάμε στους άλλους την ταμπέλα του “αμαρτωλού”, συχνά θέλοντας ενδόμυχα και ασυναίσθητα να δικαιώσουμε τους εαυτούς μας και να νιώσουμε ότι υπερτερούμε των άλλων.

Αγανακτούμε επομένως, όπως και οι άνθρωποι της σημερινής περικοπής, όταν ένας “αμαρτωλός” τολμά να προσεγγίσει το Χριστό, να εισέλθει στην Εκκλησία, να ταράξει την τάξη που έχουμε βάλει στη ζωή μας και να υπερβεί το όριο ανάμεσα στους “ενάρετους” και τους “αμαρτωλούς”, όριο το οποίο εμείς οι ίδιοι έχουμε θέσει σύμφωνα με τις δικές μας αντιλήψεις.

Ο Χριστός όμως δεν διακρίνει κανένα. Ουδέποτε αποκάλεσε κάποιον “αμαρτωλό”, ούτε καν τον ληστή που σταυρώθηκε μαζί Του. Γιατί, όπως ο Ζακχαίος είναι παιδί του Αβραάμ, κατά τον ίδιο τρόπο όλοι μας είμαστε παιδιά του Θεού, που μας περιβάλλει με την ίδια αγάπη, τόσο τους δίκαιους όσο και τους αμαρτωλούς, και δεν απορρίπτει κανέναν, αλλά ενεργεί πάντοτε με γνώμονα τη σωτηρία μας, την επιστροφή μας δηλαδή στην αγάπη του Θεού και την έξοδό μας από τα σκληρά δεσμά του προσωπικού μας εγωισμού.

Ο Χριστός δεν βλέπει το έξωθεν του ανθρώπου, δεν εστιάζει στην αμαρτία, δεν κατακρίνει κανένα, δεν απορρίπτει κανένα, αλλά εστιάζει στο έσωθεν, στην καρδιά του ανθρώπου, στην προοπτική της σωτηρίας, στην δυνατότητα της μετάνοιας, στην αποκατάσταση της ζημιάς που ηθελημένα ή άθελά μας έχουμε προξενήσει στον εαυτό μας αλλά και στους γύρω μας. Και για τον λόγο αυτό μας αγκαλιάζει όλους, μας δέχεται κοντά Του, μας παρέχει την συγγνώμη και μας αλλάζει από μέσα προς τα έξω, με έναν τρόπο που συχνά δεν είναι άμεσα ορατός

από τους άλλους γύρω μας, αλλά θέλει χρόνο αρκετό για να φανεί, για να διαλύσει τόσο τη δυσπιστία των ανθρώπων, όσο και την κατάκριση εναντίον μας.

“Δεν ήλθα να κρίνω τον κόσμο, αλλά για να σώσω τον κόσμο”(Ιω. 12,47) θα μας πει ο Χριστός. Δυστυχώς, εμείς που θέλουμε να θεωρούμε τους εαυτούς μας καλούς χριστιανούς, συχνά κρίνουμε και κατακρίνουμε τους συνανθρώπους μας, θέτουμε φραγμούς και όρια, βλέπουμε με περιφρόνηση και πολλές φορές με αηδία τους “αμαρτωλούς”, ξεχνώντας ότι και μόνο με αυτή τη συμπεριφορά μας πέφτουμε στην μεγαλύτερη αμαρτία, αυτή της υπερηφάνειας, που με τόσο χαρακτηριστικό τρόπο ο Χριστός καυτηρίασε στην παραβολή του Τελώνου και του Φαρισαίου. Ναι, ο κόσμος πάντοτε συμπεριφέρεται και θα συμπεριφέρεται κρίνοντας και κατακρίνοντας τους άλλους.

Η δική μας στάση όμως δεν μπορεί παρά να εναρμονίζεται με τη στάση του Χριστού, δεν μπορεί παρά να κινείται προς την κατεύθυνση της αγάπης, της αποδοχής, της συγγνώμης. Αυτός είναι ο μοναδικός δρόμος που θα μας οδηγήσει στην κοινωνία της αγάπης του Θεού. Διαφορετικά, όσο “καθαροί” και όσο “ενάρετοι” και αν είμαστε, αν δεν έχουμε την καρδιά μας γεμάτη από αγάπη προς τον πλησίον πρώτα κι έπειτα προς τον Θεό, θα είμαστε άνθρωποι κενοί, υποκριτές, χωρίς κανένα πνευματικό όφελος, μονάδες δυστυχείς μέσα στην απομόνωση της “καθαρής” μας εξωτερικής εμφάνισης.